

Van Trump naar Biden, twee stijlen voor een kapitalistisch beleid

Dus Trump werd door de resultaten van de stembusgang teruggestuurd naar zijn golfbanen en casino's. Vier jaar lang belichaamde hij de kapitalistische politiek op zijn hebberigst en wreedst. Door zijn xenofobie, racisme en smerige demagogie heeft hij ook de verdeeldheid tussen arbeiders, tussen blanken en zwarten, tussen Amerikanen en migranten, verdiept. Tegenover Covid-19 weigerde hij, om de winst van de bazen te behouden, alle lockdown en zelfs het dragen van maskers en barrièregebaren. Op deze manier heeft hij de verspreiding van het virus makkelijker gemaakt, wat dan stapels doden heeft gemaakt, vooral in de armste gezinnen. Met de crisis verslechterde de toestand van de Amerikaanse arbeiders, die hij beweerde te verdedigen, nog verder. Tientallen miljoenen mensen zijn nu werkloos en afhankelijk van voedselhulp. Omgekeerd hebben de kapitalisten hun belastingen zien dalen en hun winsten zien stijgen.

De verkiezing van Biden bracht verlichting voor degenen die niet meer tegen Trump konden, maar dit zal niet blijven duren. Ten eerste heeft Trump 71 miljoen stemmen gekregen, acht miljoen meer dan in 2016. De gewapende milities en extreemrechtse groeperingen die hij aanmoedigde zullen nog steeds actief zijn. Zij zullen, naarmate de sociale en economische crisis zich verdiept, een gevaar vormen voor zwarten, migranten en uiteindelijk alle werkers.

In dit opzicht is er, net als in de rest, niets te verwachten van de Democraten en van Biden, die door de Belgische en

Europese media wordt afgeschilderd als de redder van de hele wereld. Biden zit sinds 1972 in de politiek, hij heeft genoeg tijd gehad om te laten zien welke klasse hij diende: de bourgeoisie van de eerste wereldmacht. In de Senaat was hij 36 jaar lang, acht jaar lang vice-president van Obama, altijd loyaal aan de zakenwereld. Veel grote bazen steunden hem financieel tijdens de campagne. En Wall Street en de wereldbeurzen vierden zijn overwinning. Biden zou zelfs bereid zijn om Republikeinen in zijn administratie op te nemen. Er wordt ons verteld dat Biden minder onbeleefd en minder dom zal zijn dan Trump, wat niet moeilijk is. Maar onder de buitenkant zal het beleid van de Amerikaanse regering hetzelfde zijn, geheel gewijd aan de belangen van de multinationals: de Exxon's, Amazons en Tesla's.

De Verenigde Staten zijn de leidende macht in de wereld en hun wet wordt aan vele volkeren opgelegd. Overal hebben ze dictaturen gesteund die hun belangen dienen, van de oliekoningen tot Zuid-Amerikaanse kolonels. In het Midden-Oosten hebben ze Israël altijd gesteund tegen de Palestijnen. De regimes die hun ijzeren vuist weigeren, betalen soms een hoge prijs, zoals Cuba, dat sinds 1962 onder embargo staat... En er zijn veel landen waarvan het werk wordt geplunderd door Amerikaanse multinationals; dit is het geval in de meeste Aziatische en Latijns-Amerikaanse landen.

's Werelds eerste overvaller en wereldpolitieagent zijn de gecombineerde rollen van de Verenigde Staten, ongeacht welke partij aan de macht is. Het was een Democratisch bestuur dat het land in de vreselijke Vietnamoorlog betrok. En meer recentelijk heeft Biden de oorlogen in Afghanistan en Irak goedgekeurd.

Nee, de dingen gaan niet veranderen met een nieuwe president.

Verkiezingen kunnen ook niets veranderen. Dat weten we hier. Natuurlijk heeft elk land zijn eigenaardigheden. Maar we kennen de afwisseling van de overheid tussen pro-kapitalistische partijen. Belfotes- en illusieverkopers, xenofobe en racistische demagogie als bijproduct van de sociale crisis: ook wij kennen al deze ingrediënten van de Amerikaanse politiek!

Het Amerikaanse volk heeft ook een geschiedenis van strijd. In de jaren dertig van de vorige eeuw kwam de arbeidersklasse massaal in actie. In de jaren zestig van de vorige eeuw heeft de opstand van de Zwarten, die strijd in de hele wereld heeft aangewakkerd, het land doen wankelen. Meer recentelijk, na de moord op George Floyd, demonstreerden tientallen miljoenen mensen – zwarten en blanken – tegen racisme en politiegeweld.

Wat de toekomst zal bepalen zijn de mobilisaties, de strijd van de arbeidswereld, van de jongeren, van de onderdrukten. Daar, net als hier, is het essentieel dat de arbeiders in staat komen om de strijd te leiden tegen deze kapitalistische klasse, die er nooit genoeg van kan krijgen en die bereid is alles te doen om haar winst te behouden.